

Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket!

Det var ängels ord till herdarna utanför Betlehem den natt då Jesus föddes. Och det är mina ord till er.

Utanför Betlehem ligger det man idag kallar Herdarnas äng som egentligen är flera ängar. Det är bara att välja: den katolska, den ortodoxa eller protestantiska! Allt efter sinne och läggning. Ängar för alla!

Det är uråldrig ängsmark där herdar i årtusenden dragit fram med sina får och getter. Och sannolikheten att det var här som några herdar hade en stark och omvälvande upplevelse som de beskrev som uppenbarelse av en ängel denna märkliga natt är stor. Och folket i Bet Sahour, som byn heter tvivlar inte en sekund på det. Tvärtom!

De, herdarnas sentida ättlingar, säger som så: När Guds son var född var ju Gud som alla fäder mån om att berätta det så fort som möjligt. Och då funderade han på hur han skulle få ut det här så snabbt det bara gick. Det var då han kom att tänka på oss på Herdarnas äng. För är det något vi är kända för är det att vi är bra på att sprida rykten och skvaller. Händer det något i ena änden av byn så vet man det i andra änden strax innan det hänt! Därför valde Gud oss som de första han berättade för om sin sons födelse!

Och så blev det känt att Jesus var född!

Och så hoppas jag att vi skulle kunna vara som kyrka och stift. Snabba på att sprida glädjebudet, en glädje för hela folket. Berätta det och leva ut det!

Men vi vet att det inte var en glädje som tar livet med en klackspark som väntade det lilla barnet. Vägen från krubbans Betlehem till korsets Jerusalem var inte lång. Över ingången till grottan där krubban stod som Födelsekyrkan är byggd över i Betlehem hänger ett krucifix – det hänger där som ett tecken på att lidande och död väntade det lilla barnet. Och att det hör till livet.

Men vi vet något mer, vi som har hört hela berättelsen om det lilla barnets liv. Lidande och död blev inte slutet. För just där i det mörkaste, i det som blev svekets, smärtans och dödens Jerusalem tändes ljuset och livet bröt fram och vann, till och med över döden.

Och i den livskraften är vi kyrka och mot den bakgrunden förkunnar vi glädjebudet. Det som aposteln Paulus uttryckte till församlingen i Filippi så här: *Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er.*

Hela Bibeln är full av uppmaningar om att glädjas och berättelser om hur glädjen bryter fram.

Vi har skäl att vara glada – även i den mörkaste dal, och kanske just där. Där är det svårt att vara den som bär bud om glädjen men då finns det andra som bär bud om den till oss om vi i våra församlingar vågar låta glädjen flöda genom att befria, upprätta och uppmuntra varandra.

Ärkebiskop Anders sa i sin predikan och sitt vigningstal på min biskopsvigning i söndags i Uppsala att allvar och längtan behövs om glädjen ska ha någon kraft.

Och Lisa Syrén skrev förra fredagen i Smålandsposten: Tänk en kyrka som glädjen på allvar! Då blev jag glad och tänkte: Gode Gud låt oss göra det!

Så här i advent blir det glädjefullt nästan av sig självt. Sången, musiken, ljusen som tänds i mörkret, längtan och förväntan som hänger i luften. Så inleder vi det nya kyrkoåret. Ett grundackord i dur och så ett stort crescendo mot det nya.

Låt oss behålla denna grundton under hela kyrkoåret, i våra liv både som enskilda och som församlingar.

Sången om glädje, lovsången är inte ett sätt att fly bort ifrån verklighetens brutalitet och världens trasighet. Det är både en protestsång och en hoppets sång mitt i världen. Det är att ta glädjen på allvar!

Och glädjen är inget man behåller för sig själv utan den är en glädje för hela folket!

Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket!

/Jan-Olof Johansson, Biskop